

A LEGNAGYOBB MAGYAR ASSZONY...

Istennek van egy nagy könyve, amit itt a földön helyezett el. Rég itt van a könyv ebben a világban, az első lapot akkor tette bele Isten szent keze, mikor az első embert megteremtette. Tiszta, fehér iratlan volt akkor a lap, de egyre jobban szaporodtak aztán rajta a sorok. Isten írta rá ezeket a sorokat, Ha a földre egy új ember jön le — új lap kerül a könyvbe is. Isten keze tartja össze a lapokat, az emberi lelkeket egy nagy könyvvé s az Ő szent akarata az is, hogy a lapok összetartozzanak, — egyik a másikhoz kötve.

Egyszer nagy vihar támadt. Óriási fürgeteg robajlott fel mélyről, a föld belsejéből, ahol piros lángok, izzó tüzek bujtak meg azóta, hogy Isten keze a világoasságot a sötétségtől elválasztotta.

Most a vörös nyelvek fölcaptak a mélységből s a kiszabadult rémek ősi bosszútól tüzelve — fújva, dühöngve rázták a földet. Megragadták Isten könyvét is s falhoz, sziklákhoz, földhöz, éghez verték, csapkodták, úgyhogy szétszakadtak a lapok s kiszabadulva az örök irgalmú kézről, — rémülten kóvályogtak, kavarohtak az izzó levegőben, a vörösfényű viharban, mint felriasztott madarak.

Rémülten álltak körülötte az emberek. Volt, akinek földbe gyökerezett lába. Volt, ki fejvesztetten menekült. Volt, ki megfélemlítve bújt el és volt aki sírva elbujdosott. És senkisémet mert a vörös fürgetegbe menni, hogy utánanyulva a szállongó lapoknak — összeszedje, egymásra simítsa s újra Isten átfogó kezébe tegye vissza őket.

Ekkor jött egy asszony. Odaállt szelíden és mégis bátran a vihar középebe. Nem törődött vad tombolásával. Nem félt a tüzet ontó, felhasadt pokol irtóztató rémeitől. Fényes alakja majd itt — majd ott tűnt elő s erős kezekkel nyúlt a tépett lapok után. Mindegyikhez lehajolt, mindet fölszedte a földről, aztán az izzó levegőből fogta őket el, rémek kezéből tépte ki, — s erejét nem kímélve, életét nem féltve nem nyugodott, míg együtt nem volt mind. Aztán gondos, szerető kezével kisimogatta, egyengette a gyürt, sebetkapott lapokat s szépen egymáshoz simította, illesztette.

Aztán mikor már együtt volt mind — alázatosan ráhajolt Isten lenyújtott kezére s beletette az összeszedett, rendbehozott leveleket.

Isten keze átfogta a lapokat és ismét együtt volt a könyv. Egymásra találtak, egymáshoz támaszkodtak hát Isten könyvének lapjai, — az emberi lelkek.

De az Úr nem elégedett meg ennyivel most már. Védni, megerősíteni akarta széttépett könyvét, — mert látta, hogy a már légyözött gonosz nem nyugodott bele sorsába.

Ezért a másik oldalára ráhelyezte a bátor, a hős, az áldott magyar asszony szívét. Ott maradt aztán a szív, mint messzefénylő, világító aranykapocs Isten könyvében. Átfogta a lelkeket, a lapokat és védte, oltalmazta a rémek és viharok ellen, melyek pedig azután is annyiszor kísértettek és dübörögve verték, törték azt a drága, védelmező, jószágos szívét.

Most lehullt a kapocs — elment a legnagyobb magyar Asszony. Az üresség, mit maga után hagyott, betölthetetlen, mert Ő pótolhatatlan.

Aldja meg Őt ezutánra is a magyarok Istene, ahogy megáldotta eddig is.

Dicsőfi Marianne.